

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 306/2021
17.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Драгише Б. Слијепчевића и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници по тужби тужилаца АА ДОО ..., ул. ... бр. ... и ББ из ..., ул. ... бр. .../..., чији је заједнички пуномоћник Арсеније Ковачевић, адвокат у ..., против туженог ProCredit Bank ад Београд, чији је пуномоћник Весна Јовичић, адвокат у ..., ради утврђења и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2749/20 од 10.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2749/20 од 10.02.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2749/20 од 10.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5273/19 од 16.12.2019. године усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено да је ништав део члана 1. Уговора о кредиту ...-...-... од 23.12.2008. године закљученог између тужиоца првог реда и тужене, а који гласи: “Корисник кредита је сагласан да банка приликом исплате кредита задржи 2% од износа кредита, а на име трошкова обраде кредита“, те је обавезан тужени да тужиоцима исплати износ од 33.300,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2749/20 од 10.02.2021. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч, а они могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. У ситуацији у којој тужени није поступио на описани начин то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Ни изражено становиште нижестепених судова у погледу активне легитимације друготужене као јемца не одступа од судске праксе. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 27.09.2019. године. Првостепена пресуда донета је дана 16.12.2019. године, а другостепена пресуда је донета 10.02.2021. године. Вредност предмета спора је 10.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 85,08 евра.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић